

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΕΝΑΛΤΙ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΠΕΝΑΛΤΙ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένθο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους - Τα Ποδοσφαιρόνια

Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Το μυστήριο με το άορατο πέναλτι*

Roberto Santiago, *Los Futbolísimos: El misterio del penalti invisible*

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Εικονογράφηση: Enrique Lorenzo

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Προσαρμογή εικαστικών ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Roberto Santiago, 2015

Copyright© για την εικονογράφηση Enrique Lorenzo, 2015

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις
του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2021

Published by arrangement with Ediciones SM

through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved

ΚΕΤ Γ876 ΚΕΠ 18/21 ISBN 978-960-16-8738-4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

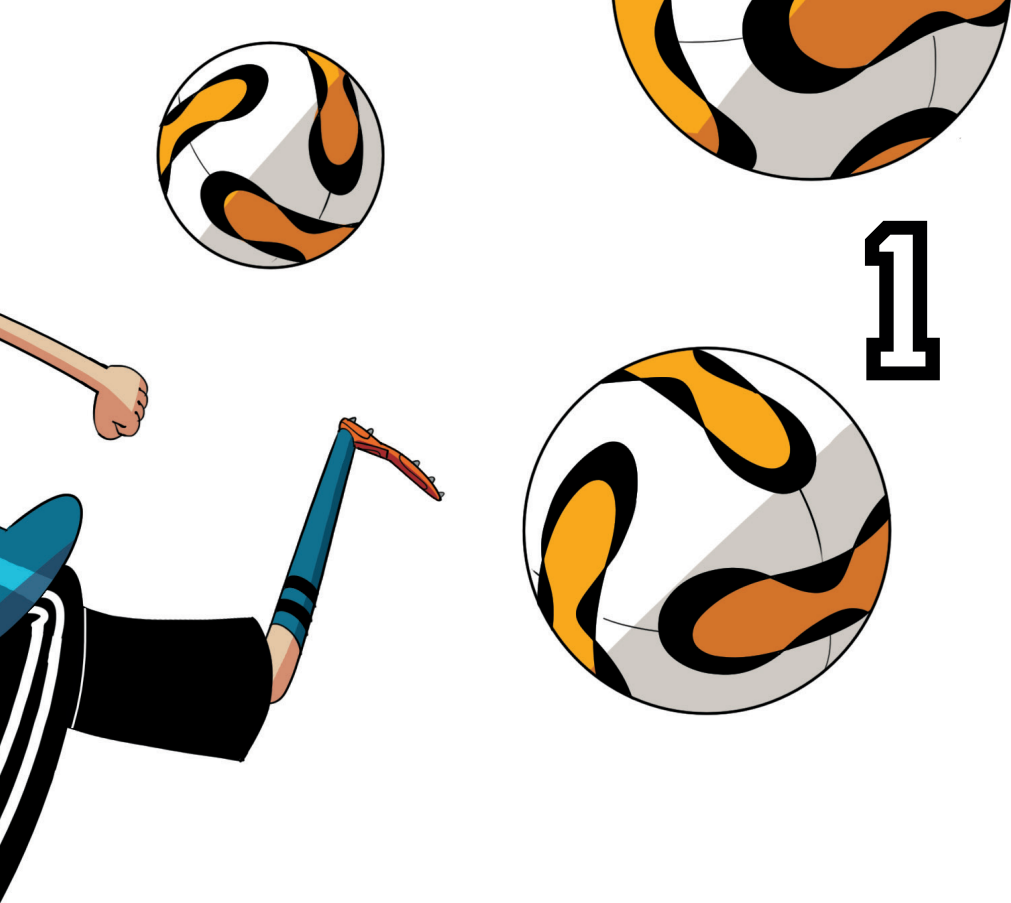
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> · e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ο ΑΓΩΝΑΣ πλησιάζει στη λήξη του.
Σχεδόν δεν απομένει χρόνος.
Χάνουμε.

Παίζουμε με την ομάδα του σχολείου Γκιγέν δε Κάστρο, που έρχεται πρώτη στο πρωτάθλημα και φέτος κανείς δεν έχει καταφέρει να της βάλει γκολ.

Κοιτάζω τον πίνακα.

Απομένουν πενήντα οχτώ δευτερόλεπτα για τη λήξη.

Πρέπει να βάλουμε γκολ. Πρέπει να τα καταφέρουμε.

Η Μαίριλυν τρέχει από τα πλάγια με την μπάλα.

Ο κεντρικός μέσος της αντίπαλης ομάδας βγαίνει για να την κόψει.

Εκείνη με βλέπει αμαρκάριστο και μου πετάει την μπάλα στον κενό χώρο.

Τρέχω με όλες μου τις δυνάμεις.

Προλαβαίνω την μπάλα και τη στοπάρω πριν να βγει.

Οι γονείς μου, κι άλλοι γονείς που βρίσκονται στο κοινό, σηκώνονται και χειροκροτούν και φωνάζουν για να με εμψυχώσουν.

Σαράντα πέντε δευτερόλεπτα.

Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.

Συνεχίζω να τρέχω προς το αντίπαλο τέρμα.

Με την άκρη του ματιού, εντοπίζω στα αριστερά μου την Έλενα.

Βγαίνουν να μας κόψουν οι δύο κεντρικοί της αντίπαλης ομάδας.

Χωρίς να το σκεφτώ, δίνω πάσα στην Έλενα.

Εκείνη μου επιστρέφει αμέσως την πάσα.

Είναι ένα σχεδόν τέλειο ένα δύο.

Τριάντα τρία δευτερόλεπτα.

Ο κεντρικός αμυντικός της αντίπαλης ομάδας τεντώνεται για να με κόψει με τάκλιν.

Δίνω ύψος στην μπάλα και κάνω ένα άλμα.

Ένα τεράστιο άλμα.

Ο αμυντικός μένει ξαπλωμένος στο έδαφος.

Περνάω από πάνω του και τον αφήνω πίσω.

Μπορούμε ακόμα να τα καταφέρουμε.

Είκοσι επτά δευτερόλεπτα.

Χτυπάω την μπάλα με τακουνάκι και βρίσκει τον Τόνι.
Ο Τόνι είναι ατομιστής, αλλά κι αυτός που έχει τα περισ-
σότερα γκολ στην ομάδα.
Φτάνει στο όριο της μικρής περιοχής με την μπάλα στην
κατοχή του και γέρνει προς τη μια πλευρά.
Είκοσι τρία δευτερόλεπτα.
Ο πλάγιος αμυντικός της Γκιγέν δε Κάστρο μπαίνει σαν
αστραπή και τον πλησιάζει από τη μια πλευρά.
Ο Τόνι αντέχει, παρόλο που ο πλάγιος τον σπρώχνει.
Σηκώνω το χέρι ζητώντας του την μπάλα.
Ο Τόνι αμφιβάλλει για μια στιγμή.
Φαίνεται να σκέφτεται να σουτάρει στο τέρμα.
Δεν έχει οπτική επαφή.
Τελικά, μου πασάρει την μπάλα.
Τη στοπάρω με το δεξί.
Δεκαοχτώ δευτερόλεπτα.
Ετοιμάζομαι να σουτάρω.
Το κοινό στην εξέδρα σηκώνεται όρθιο.
Επικρατεί απέραντη σιωπή.
Ο τερματοφύλακας κουνάει τα χέρια και τα πόδια προ-
σπαθώντας να μου αποσπάσει την προσοχή.
Ο χρόνος μοιάζει να έχει σταματήσει.
Δεκατέσσερα δευτερόλεπτα.
Πρέπει να σουτάρω πια.
Αλλά εκείνη τη στιγμή... κάποιος με σπρώχνει από πίσω.
Με πολλή δύναμη.
Ίσα που τον βλέπω.
Είναι ο κεντρικός αμυντικός, που σηκώθηκε.

Με σπρώχνει με όλο του το σώμα.
Δεν μπορώ να κρατήσω την ισορροπία μου.
Πέφτω στο έδαφος φαρδύς πλατύς.
Με έσπρωξε ξεδιάντροπα!
Αρχίζουν ν' ακούγονται φωνές διαμαρτυρίας και σφυρίγματα στην εξέδρα.

Είμαι πεσμένος στο έδαφος.

Σηκώνω το βλέμμα.

Κοιτάζω τον πίνακα.

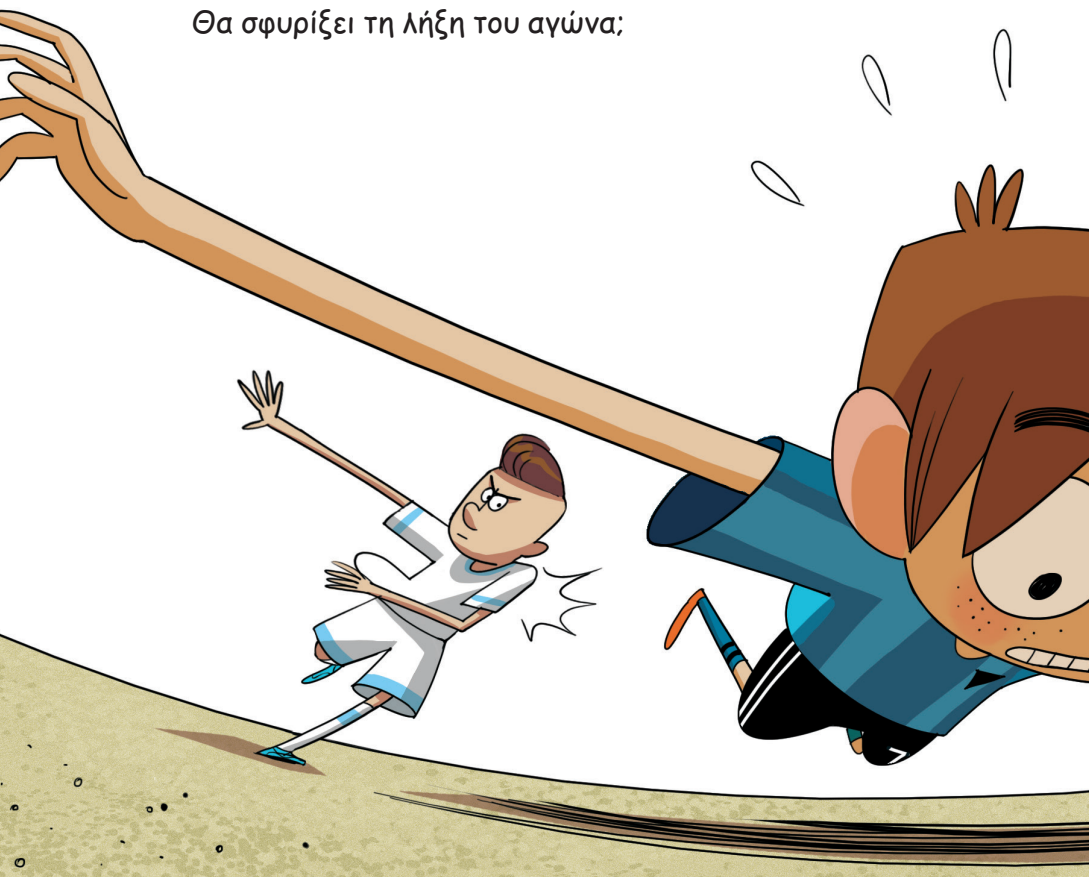
Τρία δευτερόλεπτα.

Γυρνάω να δω.

Ο διαιτητής φέρνει τη σφυρίχτρα στο στόμα του.

Δύο δευτερόλεπτα.

Θα σφυρίξει τη λήξη του αγώνα;

Ένα δευτερόλεπτο.
Ο διαιτητής σφυρίζει...

Πέναλτι!

Υπέρ μας!

Στο τελευταίο δευτερόλεπτο.

Πανδαιμόνιο στην εξέδρα.

Ακούγονται φωνές και χειροκροτήματα.

Παρόλο που χάνουμε, μπορεί να είμαστε οι πρώτοι μέσα σε όλη τη χρονιά που θα βάλουμε γκολ στην Γκιγέν δε Κάστρο, τη μόνη αήττητη ομάδα του πρωταθλήματος.

Σηκώνομαι όπως μπορώ, σιγά σιγά.

Ανταλλάσσω ένα βλέμμα με τους προπονητές μας, τον Φελίπε και την Αλίσια, που είναι στον πάγκο.

Η Αλίσια νεύει καταφατικά.

Ήδη ξέρω τι πρέπει να κάνω.

Παίρνω την μπάλα και ετοιμάζομαι να χτυπήσω το πέναλτι.

Πρέπει να το βάλω οπωσδήποτε.

Με το που θα χτυπήσω το πέναλτι, ο διαιτητής θα σφυρίξει τη λήξη του αγώνα.

Ο Τόνι και η Έλενα με παρακολουθούν.

Είμαι ο κεντρικός επιθετικός της ομάδας.

Την περασμένη χρονιά έχασα πέντε συνεχόμενα πέναλτι.

Ο διαιτητής μου λέει να κάνω γρήγορα.

Τότε το αντιλαμβάνομαι.

Το σημείο του πέναλτι έχει εξαφανιστεί!

Δεν υπάρχει.

Θα το επαναλάβω μήπως κάποιος δεν το κατάλαβε:

Παίζουμε με την Γκιγέν δε Κάστρο, που είναι πρώτη στο πρωτάθλημα και στην οποία κανείς δεν υπήρξε ικανός να βάλει γκολ αυτή τη σεζόν.

Ο αγώνας είναι έτοιμος να λήξει.

Και πρέπει να χτυπήσω πέναλτι.

Αλλά...

Δεν υπάρχει σημείο του πέναλτι!

Τι συμβαίνει;

Πώς θα χτυπήσω το πέναλτι όταν δεν υπάρχει σημείο του πέναλτι;

Κανείς δεν το είχε προσέξει;

Κοιτάζω τον διαιτητή.

Ίσως κάποιος ξέχασε να το βάψει.

Ίσως είναι μια παραπλάνηση.

Ή ένα αόρατο σημείο του πέναλτι.

Αλλά η αλήθεια είναι πως όχι.
Είναι κάτι πολύ πιο σημαντικό.
Και πιο σοβαρό.
Είναι μια ιστορία λιγάκι πιο... περίπλοκη.
Καλύτερα να ξεκινήσω από την αρχή.

2

«**Μ**Α ΠΩΣ πλεί οφ;» ρώτησε η Αλίσια.
«Τι είναι αυτό με τα πλεί οφ;» ρώτησε ο Τομέο.
«Λίγη ηρεμία» είπε ο Εστέμπαν, ο διευθυντής του σχολείου.

Ήμασταν στην αυλή, στο γήπεδο ποδοσφαίρου.

Οι παίκτες της ομάδας: Καμίνιας, Μαίριλυν, Ανίτα, Τομέο, Μιρμίρης, Οκτώ, Έλενα, Τόνι κι εγώ: ο Πακέτο.

Όλοι με φωνάζουν Πακέτο γιατί την περασμένη χρονιά στο πρωτάθλημα έχασα πέντε πέναλτι στη σειρά, αν και στην πραγματικότητα με λένε Φρανθίσκο. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Επίσης, ήταν και οι προπονητές μας: η Αλίσια κι ο Φελίπε.

Απ' ό,τι ξέρω, είμαστε η μόνη ομάδα στον κόσμο που έχει δύο προπονητές, οι οποίοι είναι επιπλέον και ζευγάρι. Για να το πω καλύτερα, είναι σύζυγοι, γιατί την περασμένη χρονιά που πήγαμε στο Μπενιντόρμ, εκείνοι βρήκαν την ευκαιρία να παντρευτούν, αλλά κι αυτό είναι μια άλλη ιστορία, να μην μπερδεύω τα πράγματα και πιάνω τα παρακλάδια, όπως λέει η μαμά μου.

Ο Εστέμπαν, ο διευθυντής του σχολείου, στεκόταν απέναντί μας.

Μας ανακοίνωσε πολύ επίσημα:

«Για πρώτη φορά στην ιστορία του Διασχολικού Πρωταθλήματος, θα παιχτούν πλείοφ για να αποφασιστεί ποιος θα είναι ο νικητής».

«Αυτό με τα πλείοφ είναι όπως στο μπάσκετ, όπου πρώτα παίζουν το κανονικό πρωτάθλημα κι έπειτα προκριματικούς» είπε αμέσως η Ανίτα, που είναι η σπασίκλα της ομάδας.

«Πολύ σωστά τα λες» παρενέβη πάλι ο Εστέμπαν.

«Γι' αυτό έπρεπε να μας είχαν ενημερώσει από την αρχή» διαμαρτυρήθηκε ο Φελίπε.

«Ακριβώς» τον υποστήριξε η Αλίσια.

«Μα είναι καλύτερα για μας...» εξήγησε ο Εστέμπαν. «Είμαστε όγδοοι στο πρωτάθλημα, πράγμα που είναι ένα θαύμα από μόνο του. Και τώρα έχουμε την ευκαιρία να γίνουμε πρωταθλητές, ενώ πριν λίγους μήνες προσευχόμασταν να μην υποβιβαστούμε ή να μην έρθουμε τελευταίοι».

Είναι αλήθεια πως αυτή τη χρονιά ξεκινήσαμε πολύ άσχημα στο πρωτάθλημα.

Χάσαμε πολλούς αγώνες μέχρι τα Χριστούγεννα.

Αλλά μετά τα πράγματα πήγαν καλύτερα.

Και καταφέραμε να έρθουμε όγδοοι.

«Σίγουρα κάποιο λάκκο έχει η φάβα» είπε ο Τόνι.

«Όχι, όχι» είπε ο Εστέμπαν. «Το Διασχολικό Πρωτάθλημα αποφάσισε φέτος να γίνουν προκριματικοί με διπλούς αγώνες, ώσπου να μείνει μία ομάδα: η πρωταθλήτρια. Έτσι θα είναι πιο συναρπαστικό κι όλοι θα έχουν την ευκαιρία τους. Τελικά, θα γίνουν κάτι πλεί οφ, όπως σας έλεγα».

Όλοι κοιταχτήκαμε.

Δηλαδή, το πρωτάθλημα δεν είχε τελειώσει.

Βλέποντάς το έτσι, δεν ήταν άσχημο το νέο.

«Εστέμπαν, κατάλαβέ το, δε σε εμπιστευόμαστε» είπε ο Φελίπε. «Όποτε έρχεσαι με κάποιο νέο για την ομάδα, είναι για το χειρότερο».

«Λοιπόν, αυτή τη φορά όχι» απάντησε ο διευθυντής, πολύ χαμογελαστός. «Φέτος χρειάστηκε ν' αλλάξετε προπονητή δύο φορές. Η ομάδα παραλίγο να διαλυθεί λόγω έλλειψης πόρων. Κάνετε ρεκόρ σε ήττες στον πρώτο γύρο. Κι ωστόσο, τώρα... η Σότο Άλτο μπορεί να γίνει πρωταθλήτρια! Πρώτη φορά στην ιστορία της!»

«Τι καλά» είπε η Αλίσια, χωρίς πολύ ενθουσιασμό.

«Και ποια ομάδα θα είναι αντίπαλή μας στα πλέι οφ;» ρώτησε η Μαίριλιν, η αρχηγός της ομάδας μας.

«Ωραία, ήδη γνωρίζετε -δε χρειάζεται να σας το πω- ότι στα πλέι οφ παίζουν οι τελευταίοι με τους πρώτους ώσπου να αποκλειστούν όλες οι ομάδες και να μείνει μόνο μία... Τελικά, οι ομάδες χωρίστηκαν σε δύο ομίλους: οι οχτώ

πρώτες, που θα αγωνιστούν για την κατάκτηση του τίτλου, και οι οχτώ τελευταίες, που θα αγωνιστούν για την αποφυγή του υποβιβασμού...»

«Και ποια ομάδα είναι αντίπαλή μας;» επέμεινε η Μαίριλυν, νευρική λιγάκι.

«Όπως σας το λέω: η όγδοη παίζει με την πρώτη, η έβδομη με τη δεύτερη και πάει λέγοντας...»

«Θα παίξουμε με τους πρώτους; Με την... Γκιγέν δε Κάστρο;» ρώτησε ο Καμίνιας με γουρλωμένα τα μάτια.

«Το ήξερα!» είπε ο Μιρμίρης. «Ήξερα ότι δεν μπορούσαν να είναι όλα καλά».

Το σχολείο Γκιγέν δε Κάστρο είναι ιδιωτικό, με πολλά γήπεδα ποδοσφαίρου και μπάσκετ, κι έχει αυτή την ιδιαιτερότητα: όλοι όσοι παίζουν στην ομώνυμη ομάδα δεν είναι από τη Μαδρίτη, και μπορεί ούτε κι από την Ισπανία.

Γιατί;

Γιατί πολύ απλά: είναι παίκτες που έχει πάρει η Ρεάλ Μαδρίτης.

Είναι θυγατρική ομάδα της Ρεάλ, παρόλο που δεν έχει το ίδιο όνομα.

Φέτος ήρθαν πρώτοι στο Διασχολικό Πρωτάθλημα.

Κι επιπλέον, έκαναν ρεκόρ: Σε όλη τη σεζόν κανένας δεν τους έβαλε γκολ.

Κέρδισαν τους περισσότερους αγώνες. Και σε κάτι λίγους έφεραν ισοπαλία.

Ισοπαλία μηδέν-μηδέν, βέβαια.

Αυτή είναι η Γκιγέν δε Κάστρο.

«Καλά, καλά» είπε ο Εστέμπαν «να μη θεωρούμαστε και

ηττημένοι. Η Σότο Άλτο είναι επίσης μια μεγάλη ομάδα, σας έχουμε πολλή εμπιστοσύνη».

«Επιπλέον, δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε» είπε η Έλενα. «Αν κερδίσουμε, αγωνιζόμαστε για να γίνουμε πρωταθλητές, κι αν χάσουμε, μένουμε ακριβώς όπως είμαστε».

«Χμμμμμ... Αυτό δεν είναι ακριβώς έτσι» τη διόρθωσε ο Εστέμπαν.

«Πώς και δεν είναι;» ρώτησε η Αλίσια. «Εστέμπαν, τι συμβαίνει εδώ; Υπάρχει κάτι που δε μας το είπες;»

«Τίποτααααα, ένα μικρό πραγματάκι» είπε εκείνος. «Αν κερδίσουμε τον προκριματικό, αγωνιζόμαστε για να γίνουμε πρωταθλητές. Αλλά αν χάσουμε... τελικά, αν χάσουμε, ο Θεός να μην το θελήσει, τότε... θα χρειαστεί να αγωνιστούμε για να μην υποβιβαστούμε».

«Πώς!;» αναφώνησε η Αλίσια.

«Είχες πει ότι θα παίζαμε κάτι πλείοφ για να δούμε ποια ομάδα θα βγει πρωταθλήτρια» διαμαρτυρήθηκε ο Φελίπε «όχι για υποβιβασμό. Είχες πει πως οι οχτώ πρώτες αγωνίζονται για τον τίτλο...»

«Αν υποβιβαστούμε, θα έχουμε πρόβλημα. Ο Σύλλογος Γονέων του σχολείου ήδη ειδοποίησε πως θα αναγκαστεί να περικόψει τον προϋπολογισμό...» είπε η Αλίσια «κι ότι μάλλον δε θα υπάρχουν χρήματα... Θυμήσου τι συνέβη την περασμένη χρονιά».

«Τα ίδια πάλι» είπε ο Τομέο. «Η ομάδα κινδυνεύει να εξαφανιστεί».

Το σχολείο είχε φτάσει πολλές φορές στο σημείο να καταργήσει την ομάδα ποδοσφαίρου λόγω έλλειψης οικονομι-

κών πόρων. Λες και το Σότο Άλτο ήταν πάντα στο χείλος της χρεωκοπίας.

«Καλά, καλά, καλά, καλά» είπε ο Εστέμπαν τέσσερις φορές συνεχόμενα. «Μην είστε απαισιόδοξοι: Για να συμβεί κάτι τέτοιο, πρέπει να χάσετε τον προκριματικό αυτόν και τον επόμενο και άλλον έναν... Κι έπειτα ο Σύλλογος Γονέων να πάρει τις αποφάσεις του. Αυτό το βλέπω πολύ μακρινό. Για την ώρα, να προπονηθείτε και να παίξετε, που είναι το στοιχείο σας. Α! Καθώς τέλειωσαν πια οι εξετάσεις, αποφασίστηκε να γίνεται ένας αγώνας κάθε δεύτερη μέρα».

«Και πότε παίζουμε τον πρώτο μας αγώνα;» ρώτησε η Έλενα.

«Δώσ' μου ένα λεπτό για να το δω στην ατζέντα μου...»

Οι εννέα παίκτες και οι δύο προπονητές τον κοιτάζαμε επίμονα.

Εκείνος άρχισε να χτυπάει ένα σωρό πλήκτρα σαν να έψαχνε κάποιον μυστικό κωδικό.

«Να το» είπε τελικά. «Ο πρώτος αγώνας με την Γκιγέν δε Κάστρο είναι αύριο το απόγευμα. Καλή επιτυχία».

Κι έφυγε τρέχοντας.

«Φεύγω βιαστικά γιατί έχω μία συνάντηση, όχι γιατί το βάζω στα πόδια» μας είπε ο Εστέμπαν τρέχοντας ολοταχώς.

Μείναμε στη μέση του γηπέδου χωρίς να ξέρουμε τι να πούμε.

Μια χρονιά που είχαμε καταφέρει να κρατηθούμε όγδοοι στο πρωτάθλημα, και τώρα υπήρχε πιθανότητα να υποβιβαστούμε.

Δεν ήταν δίκαιο.

Αυτό έπρεπε να το είχαν πει στην αρχή κι όχι στο τέλος του πρωταθλήματος.

«Δεν είναι δίκαιο» είπα.

Όλοι με κοίταξαν σαν να είχα δίκιο.

Αλλά δεν ωφελούσε σε τίποτα η διαμαρτυρία.

Όταν το Διασχολικό Πρωτάθλημα παίρνει κάποια απόφαση, δεν κάνει πίσω.

Έπρεπε να προετοιμαστούμε.

Να προπονηθούμε.

Σε είκοσι τέσσερις ώρες είχαμε να παίξουμε έναν πολύ σημαντικό αγώνα με την Γκιγέν δε Κάστρο.

Τη μόνη ομάδα στην ιστορία του Διασχολικού Πρωταθλήματος που μέσα σ' έναν ολόκληρο χρόνο κανείς δεν κατάφερε να της βάλει γκολ.

Κι επιπλέον, ήταν θυγατρική της Ρεάλ Μαδρίτης.

«Νομίζω πως ζαλίστηκα» είπε ο Μιρμίρης.

Εγώ κοίταξα την Έλενα.

Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της.

Προσπάθησε να χαμογελάσει.

Και είπε:

«Εμπρός, ομάδα, μην το βάζουμε κάτω. Τα έχουμε καταφέρει σε καταστάσεις πολύ πιο δύσκολες».

- Θ Α ΜΙΛΗΣΩ λιγάκι για την Έλενα.
Είναι πια πολύ δύσκολο να πω κάτι καινούριο για εκείνη.
Είμαστε στο ίδιο σχολείο πολύ καιρό.
Έχει τα μεγαλύτερα μάτια που είδα ποτέ στη ζωή μου.
Είναι από τα ομορφότερα κορίτσια της τάξης μου, κι όλου
του σχολείου, κι όλης της Μικρής Σεβίλλης, του χωριού που
ζούμε.
Επιπλέον, είναι η καλύτερη στην ομάδα επταμελούς πο-
δοσφαίρου.
Ο Τόνι είναι ο μεγαλύτερος σκόρερ, αλλά εκείνη είναι η
καλύτερη.
Παίζει στη θέση του κεντρικού επιθετικού μέσου. Όπως

οι περισσότεροι από τους καλύτερους παίκτες όλων των εποχών.

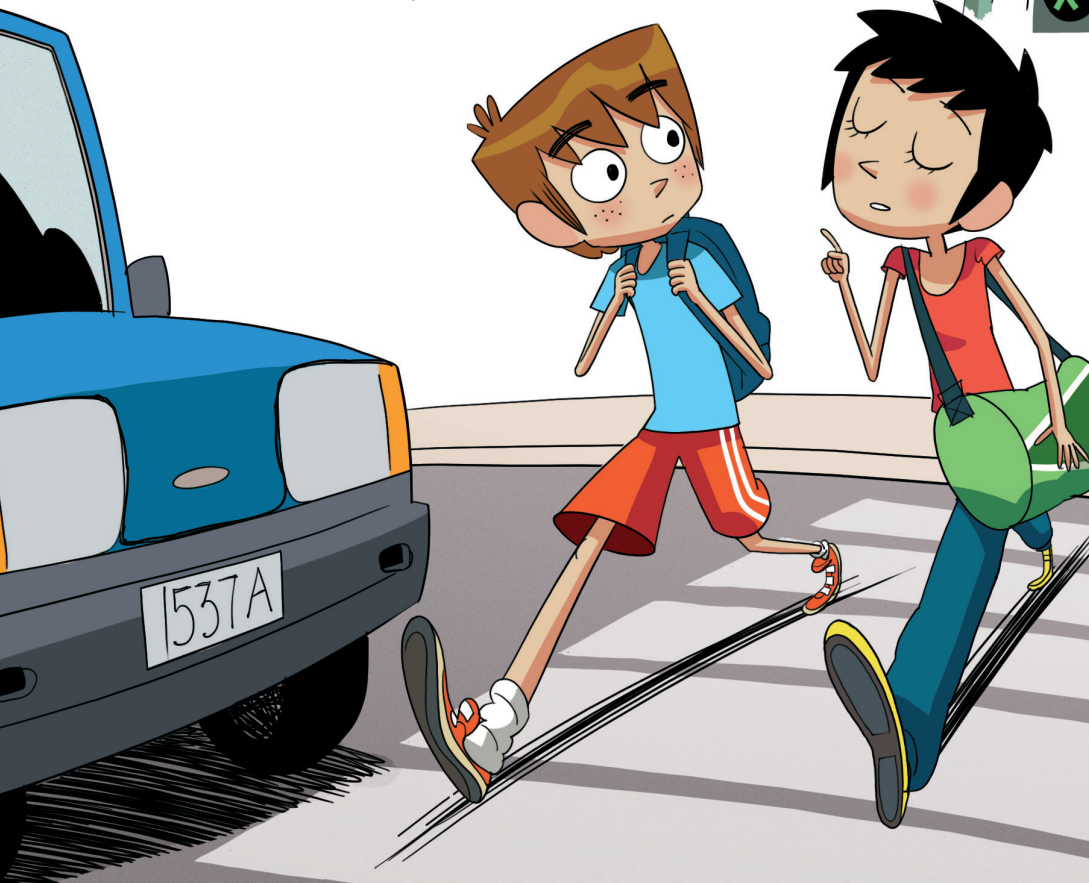
Όλα αυτά είναι πολύ σπουδαία, αλλά τα έχω πει πολλές φορές.

Υπάρχει, όμως, κάτι που ποτέ δεν το είπα.

Η Έλενα έχει μαγικές δυνάμεις.

Αλλά όχι σαν εκείνους τους υπερήρωες που πετάνε ή έχουν ακτίνες Χ στα μάτια τους.

Τίποτα απ' αυτά.

Η Έλενα μπορεί να διαβάξει τη σκέψη του άλλου.

Τουλάχιστον τη δική μου.

Το κάνει συχνά.

Εκείνο το απόγευμα, για παράδειγμα.

Μετά την προπόνηση, γυρίζαμε στα σπίτια μας περπατώντας.

Η Έλενα κι εγώ μένουμε πολύ κοντά, γι' αυτό συχνά γυρίζουμε μαζί.

Εγώ σκεφτόμουν τον αγώνα της επομένης.

Όπου το πιο σίγουρο ήταν ότι η Γκιγέν δε Κάστρο θα μας έδινε ξύλο.

Τότε η Έλενα είπε:

«Μάλλον δε θα μας δώσουν ξύλο».

«Ε;» της είπα έκπληκτος.

«Η Γκιγέν δε Κάστρο σίγουρα θα μας κερδίσει, αλλά μάλλον όχι με πολλά γκολ, ποιος ξέρει» επανέλαβε.

«Α, ναι, καλά. Μπορεί» είπα εγώ.

Ήταν σύμπτωση;

Ή ήξερε ότι εγώ σκεφτόμουν το ξύλο που θα μας έδιναν;
Συνεχίσαμε να περπατάμε για κάμποσο.

Χωρίς να λέμε τίποτα.

Σκέφτηκα πως, αν έμενα βουβός, εκείνη δε θα καταλάβαινε τι σκεφτόμουν.

Τα Χριστούγεννα της περασμένης χρονιάς η Έλενα μου έδωσε ένα φιλί.

Κι έπειτα έγραψε τα ονόματά μας σ' ένα ξύλινο παγκάκι. Όχι σ' ένα οποιοδήποτε παγκάκι. Σ' ένα παγκάκι στην πύλη Κουάτρο Βιέντος, που είναι ένα μέρος κάπως απόμερο κι όπου πάντα φυσάει ο άνεμος, είτε είναι χειμώνας είτε καλοκαίρι. Κι όπου πηγαίνεις με κάποιον μόνο αν θέλεις να του πεις κάτι σημαντικό ή αν θέλεις να μη σε δουν οι άλλοι.

Έπειτα απ' αυτό, νόμιζα πως η Έλενα κι εγώ θα γινόμασταν ζευγαράκι ή κάτι τέτοιο.

Αλλά όχι.

Τίποτα απ' αυτό.

Όπως φαίνεται, μπορείς να δίνεις ένα φιλί σε κάποιον. Έπειτα να γράφεις το όνομά του σ' ένα ξύλινο παγκάκι, να μείνει εκεί για πάντα. Σ' ένα μέρος πολύ ιδιαίτερο. Κι αυτό δε σημαίνει κάτι.

«Άκου» με ρώτησε η Έλενα «έχεις περάσει από την πύλη Κουάτρο Βιέντος τελευταία;».

Διαπιστωμένο. Διάβαζε τη σκέψη μου.

«Γιατί με ρωτάς;» της είπα αμυνόμενος.

«Τίποτα» είπε εκείνη. «Μου ήρθε ξαφνικά. Εγώ είναι καιρός που δεν πάω από εκεί, κι εσύ;»

«Κι εγώ» της είπα «δηλαδή, ούτε εγώ πηγαίνω πολύ από εκεί. Για να το πω καλύτερα: Δεν πηγαίνω ποτέ μα ποτέ, δεν έχω ξαναπεράσει εδώ και πάρα πολύ καιρό και στην πραγματικότητα δε νομίζω πως θα ξαναπάω για πολύ καιρό ακόμα».

«Πολύ καλά λοιπόν» είπε εκείνη.

Και συνέχισε το περπάτημα.

Φοβόμουν να σκεφτώ κάτι άλλο.

Σίγουρα η Έλενα θα το μάντευε.

Δεν ξέρω πώς το έκανε.

Εμένα η Έλενα δε μου αρέσει.

Εννοώ ότι δε μου αρέσει για κορίτσι μου.

Εντάξει, να εξηγηθώ: λιγάκι μου αρέσει.

Αλλά αυτό συνέβαινε πριν.

Τώρα πια όχι.

Τώρα δεν έχω καιρό για να σκέφτομαι κορίτσια και τέτοιες ανοησίες.

Και πολύ περισσότερο την Έλενα.

Όφειλα να συγκεντρωθώ στα μαθηματικά και σε άλλα πράγματα πολύ σημαντικά.

Και στα πλείοφ.

Και σ' ένα σωρό άλλα.

Στρίψαμε στη γωνία του δρόμου και φτάσαμε σπίτι μου.

Σταθήκαμε μπροστά στον φράχτη.

Η Έλενα με κοίταξε.

Εγώ τρόμαξα λιγάκι.

Προσπάθησα να κρατήσω το μυαλό μου άδειο.

Είναι πολύ δύσκολο να μη σκέφτεσαι τίποτα.

«Τι σκέφτομαι τώρα;» τη ρώτησα.

«Τι;» είπε εκείνη.

«Μην κάνεις την αφηρημένη» της απάντησα. «Ξέρεις πολύ καλά για τι πράγμα μιλάω. Πες μου: Τι σκέφτομαι;»

Εκείνη με κοίταξε.

Εγώ προσπάθησα να μη σκέφτομαι τίποτα.

Πράγμα που είναι σχεδόν αδύνατον.

Ξαφνικά, άρχισα να σκέφτομαι το φιλί που μου είχε δώσει η Έλενα.

Όχι, όχι, όχι, δε θέλω να το σκέφτομαι.

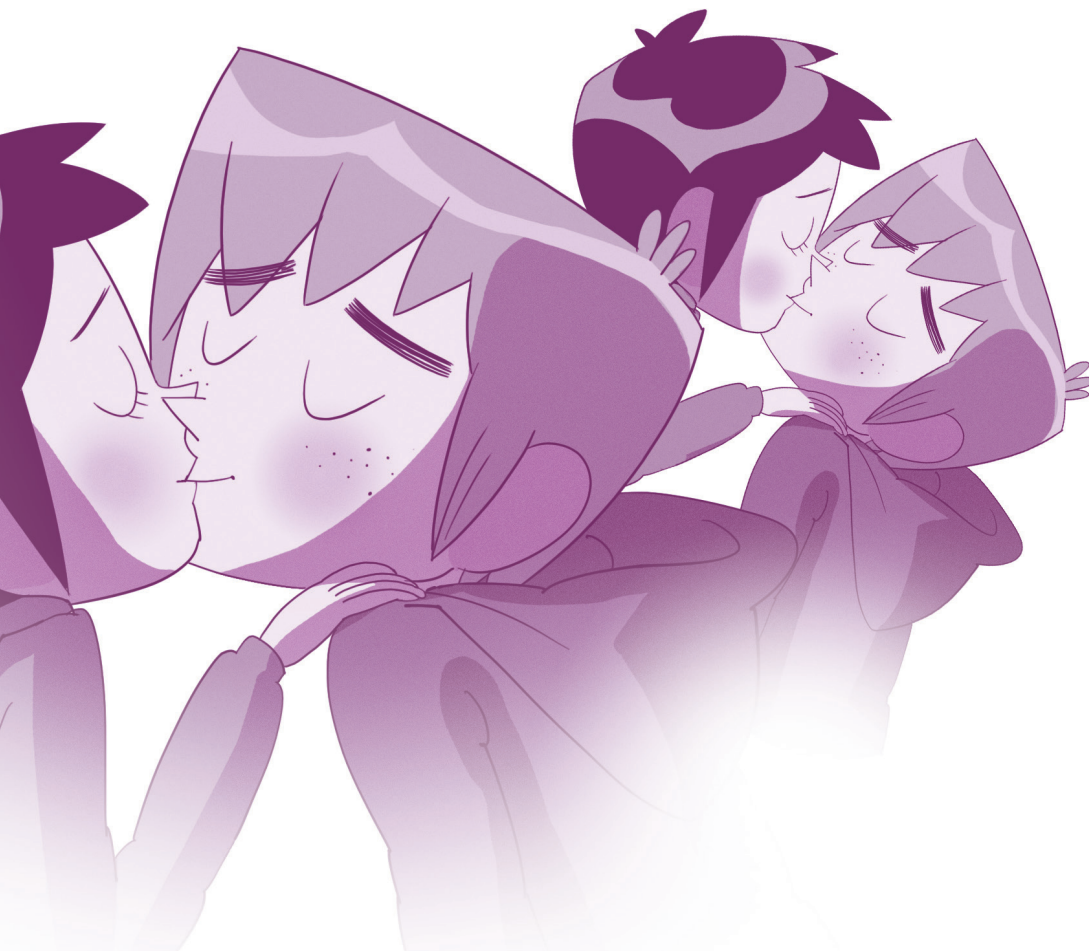
Στη συνέχεια σκέφτηκα τη μητέρα της Έλενας, που τη λένε Μαριμάρ και είναι ίδια μ' εκείνη, αλλά πιο μεγάλη, και στο τελευταίο ταξίδι που είχαμε κάνει την τσακώσαμε να φιλιέται με τον Εστέμπαν. Τον διευθυντή του σχολείου.

Καθόλου φιλιά.

Δε θέλω να σκέφτομαι φιλιά!

Δε θέλω η Έλενα να μαντέψει τι σκέφτομαι.

Εκείνη γέλασε.

Και είπε:

«Είσαι πολύ αστείος, Πακέτο».

«Λοιπόν, δεν ξέρεις τι σκέφτομαι;» τη ρώτησα φοβισμένος.

«Πώς να το ξέρω;» είπε η Έλενα και ξαναγέλασε.

Σκέφτηκα να της πω πως δεν ήταν πλάκα κι ότι εγώ δεν ήμουν αστείος, ποτέ δεν ήμουν, ούτε και τώρα.

Επίσης, σκέφτηκα να της πω ότι, αν δίνεις σε κάποιον ένα φιλί κι έπειτα γράφεις σ' ένα ξύλινο παγκάκι «Στην Έλενα αρέσει ο Πακέτο», δεν μπορείς να το ξεχνάς μετά σαν να μην έγινε τίποτα.

Ήμουν έτοιμος να της πω όλα αυτά.

Αλλά δεν πρόλαβα.

Γιατί, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Βίκτορ βγήκε τρέχοντας από το σπίτι μου.

Ο Βίκτορ είναι ο μεγάλος μου αδερφός. Πάντα με λέει νάνο και μου δίνει σβερκιές.

Αλλά εκείνη τη μέρα δεν είχε χρόνο.

Έτρεχε σαν να είχε δει έναν εξωγήινο ή σαν να γινόταν σεισμός ή κάτι χειρότερο.

«Μα τι συμβαίνει, Βίκτορ;» τον ρώτησα.

Ο αδερφός μου, χωρίς να σταματήσει το τρέξιμο, απάντησε:

«Οι Μπαλμπουένα!».

«Τι;» επέμεινα εγώ, που δεν είχα καταλάβει πολύ καλά.

«Οι Μπαλμπουένα!» επανέλαβε. «Ήρθαν επίσκεψη οι Μπαλμπουένα!»

Συνέχισε να τρέχει ασταμάτητα. Ώσπου έστριψε στη γωνία και χάθηκε από τα μάτια μας.

Η Έλενα με κοίταξε και μου είπε:
«Μα τι συμβαίνει; Ποιοι είναι οι Μπαλμπουένα;».
«Άσε, δε θέλεις να ξέρεις» της απάντησα.
Κι άρχισα κι εγώ να τρέχω τον κατήφορο, απομακρυνόμενος από το σπίτι μου.

